

[Gammelgaard]

Der kan nævnes andre positive virkninger. Erhvervslivet har fået øget adgang til udenlandsk finansiering af projekter. Det betyder dels, at lån kan optages til en lavere rente, dels at virksomhederne har mulighed for at sprede låntagningen på flere valutaer og dermed mindske valutarisikoen. Endvidere har den faste kronekurs, som jo er gennemført sideløbende med liberaliseringerne af valuta-bestemmelserne, betydet øget sikkerhed for danske virksomheder og de udenlandske investorer. Det fremmer ikke alene investeringerne i Danmark, men gavner tillige vort internationale økonomiske omdømme – vor kreditværdighed er styrket.

Disse positive elementer har medvirket til, at vi i Danmark bedre end i langt de fleste andre vestlige lande har været i stand til at udnytte det internationale opsving. Vor stigningstakt i investeringer, produktion og beskæftigelse ligger jo absolut i toppen.

Selvfølgelig kan man, som oppositionen i virkeligheden siger, fremføre, at den liberale valuta- og pengepolitik kræver en fast finanspolitik og en fast indkomstpøolitik, men en sådan politik er vel heller ingen skade til. Det er en simpel nødvendighed, hvis vi skal klare os i den internationale konkurrence og løse dansk økonomis balanceproblemer.

Udgangspunktet for hele denne debat var jo, at man ønskede en pengepolitisk kommission nedsat, og det havde sammenhæng med, at der var nogle, der ønskede en statslig styring af kapitalmarkedet. De pågældende hentede inspiration til dette bl.a. i Norge og Sverige, hvor man i en årrække har forsøgt at fastsætte renten rent politisk.

Fra det konservative folkepartis side afviser vi ideerne om en ændret pengepolitik, der bygger på offentlige styringsprincipper. En virkeliggørelse heraf vil føre til en forvridning af hele vort kapitalmarked; ikke mindst i international henseende vil dette være yderst uheldigt.

I Norge og Sverige førte den kunstigt lave rente til et ineffektivt kredit- og kapitalmarked. I Sverige har man ligefrem tvunget banker, sparekasser, forsikringsselskaber og pensionskasser til at placere deres midler i lavt forrentede statsobligationer. Det har medført en overefterspørgsel efter rentebillige lån, så man har måttet indføre kreditrationering, og de forskellige restriktioner har skabt et stort antal uorganiserede finansielle institutioner,

hvor erhvervslivet i stadig højere grad har lånt penge. Hermed er den organiserede del af kapitalmarkedet sakket agterud. Det, der altså er sket i de lande, hvor man har prøvet offentlig styring, er, at der er opstået et egentligt gråt pengemarked. Man er i Sverige begyndt at indse disse ulemper, og den svenske pengepolitik er da også blevet ændret betydeligt i markedsorienteret retning.

Herhjemme bør vi ikke begive os ud i eksperimenter som dem, man har gennemført i Norge og Sverige. Det danske kapitalmarked skal fungere på frie markedsvilkår. En anden pengepolitik vil let kunne slå det økonomiske opsving i stykker.

I den pengepolitiske debat har spørgsmålet om beslutningsprocessen omkring valuta- og pengepolitikken været rejst. Som situationen er i dag, bestemmes pengepolitikken jo i et samarbejde mellem regeringen og Nationalbanken, mens valutabestemmelserne udformes af industriministeriet i samråd med Nationalbanken, økonomiministeriet m.fl., og således at folketingets valutaudvalg orienteres. Denne fremgangsmåde er hensigtsmæssig og smidig. Derfor er der ingen grund til hverken at ændre i nationalbankloven, oprette et fælles tilsynskontor for de finansielle institutioner eller nedsætte en pengepolitisk kommission.

Alt i alt kan det konkluderes, at de liberaliseringer, som er blevet gennemført i de seneste år, har gjort penge- og kapitalmarkedet mere frit og effektivt end nogen sinde tidligere. Kreditkildernes større tilgængelighed, herunder mulighederne for lån i udlandet til en væsentlig lavere rente end tidligere, har sat skub i investeringerne og dermed forstærket det økonomiske opsving.

Med liberaliseringerne har markedskræfterne fået mere spillerum, og det er det, vi har høstet frugterne af i form af øgede investeringer og øget produktion og beskæftigelse.

Hele udviklingen er altså startet på et tidligt tidspunkt, og nu, da hr. Ivar Nørgaard har sin opmærksomhed fuldstændig henledt på talerstolen, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det var hr. Ivar Nørgaard, der som minister for udenrigsøkonomi og markedsanliggender i 1972 skrev under på Romtraktaten på Danmarks vegne og dermed også skrev under på, at han og vi gik ind for frie kapitalbevægelser.